

Wij zijn open

‘Kan ik u helpen?’ vraagt Anna beleefd aan Saïd.

Saïd en Anna zijn beste vrienden en spelen vandaag winkeltje.

Anna staat achter een kleine tafel waar van alles op ligt: een lege schoenendoos, een appel, een roze skateboard. Het tafeltje staat achter in de echte winkel van Saïds papa en mama. Die hebben een repairshop waar ze kapotte spullen repareren.

‘Eerst kijken wat je allemaal hebt,’ zegt Saïd. Hij bekijkt de spullen en houdt dan het roze skateboard omhoog. ‘Deze wordt het.’

‘Dat is vijf euro,’ zegt Anna.

Saïd haalt een wit papiertje uit zijn zak waar een zeven op staat. Dat heeft hij er zelf op geschreven.

Anna pakt twee nepmuntjes uit de speelgoedkassa en geeft ze aan Saïd. ‘Dank voor uw bezoek en een fijne dag!’ zegt ze.

Saïd wil weggrijden op zijn skateboard, maar dat lukt niet. Er zitten maar drie wielotjes onder in plaats van vier.

‘Wat moet ik hier nou mee?’ moppert hij. ‘Deze winkel is stom!’

Op dat moment komen Saïds mama en papa vanuit de werkplaats de echte winkel in.

‘We moeten iets ophalen bij een klant,’ zegt Zonia. ‘We zijn zo terug.’

Sameer draait het bordje **OPEN** op de winkeldeur om naar **GESLOTEN**.

De deurbel rinkelt en weg zijn ze.

Saïd en Anna kijken elkaar aan. Hun ogen beginnen te glimmen.

Saïd loopt naar de deur en draait het bordje met GESLOTEN om naar OPEN.

Samen met Anna gaat hij achter de grote toonbank staan.

Saïd drukt op een toets van de kassa. ‘Wow!’ De la met geld springt open.

Tringeling. Saïd en Anna schrikken van de deurbel. Snel duwt Anna de kassalade dicht.

Mevrouw Sanchez komt binnen. Ze woont iets verderop in de straat. Of het nou warm of koud is, ze heeft altijd een muts op en een dikke jas aan. Vroeger woonde ze in een heel warm land, daarom heeft ze het nu altijd koud.

Saïd en Anna doen weleens klusjes voor haar. Dan krijgen ze altijd een koekje.

‘Goedemiddag, mevrouw Sanchez. Is er iets kapot?’ vraagt Saïd.

‘Nee. Ik kom mijn wekker ophalen,’ zegt mevrouw Sanchez. ‘Die is

gemaakt, als het goed is.’ Ze wijst naar een groene wekker op de plank achter de kinderen.

Anna pakt de wekker en zet hem op de toonbank neer.

Als mevrouw Sanchez haar portemonnee tevoorschijn haalt, roept Saïd: ‘Dat is dan honderd euro!’

Mevrouw Sanchez schrikt. ‘Hoeveel zei je?’

Saïd en Anna schrikken ook. Niet alleen van mevrouw Sanchez’ gezicht, maar ook van de wekker. Die begint ineens luid te rinkelen. *Triiiiiiiing.*

Saïd pakt de wekker en zoekt naar een knop om hem uit te zetten.

Anna duwt hem opzij en slaat hard op de grote bel boven op de wekker. Het rinkelen stopt meteen. ‘Hij bedoelt vijf euro, hoor,’ zegt ze snel.

‘O, haha, dat klinkt een stuk beter,’ zegt mevrouw Sanchez opgelucht. ‘Een grapjas, dat ben je!’ roept ze tegen Saïd.

Ze geeft de kinderen vijf muntstukken en vertrekt met een glimlach.

‘Een, twee, drie, vier, vijf.’ Saïd stopt het geld in de geldla van de kassa. ‘Dat hebben we snel verdiend!’

Tringeling. Er stapt een nieuwe klant naar binnen. Het is een man in een net pak met een wit overhemd aan en een stropdas om. Zijn schoenen zijn ook al zo netjes, ze glimmen helemaal.

Deze meneer hebben ze nooit eerder in de winkel gezien.

‘Dag meneer, kunnen we u helpen?’ vraagt Anna beleefd.

De man legt een grote rolkoffer op de toonbank neer. ‘Deze koffer gaat altijd mee op zakenreis. Eén wieltje is eraf.’ Hij legt een los wieltje naast de koffer.

Saïd pakt het wieltje op. ‘Als u even wacht, hebben we het zo gemaakt,’ zegt hij.

De man kijkt om zich heen. ‘Jullie?’ vraagt hij verbaasd.

‘Ja, wij!’ antwoordt Saïd eigenwijs. Hij wacht niet op een reactie. Samen met Anna neemt hij de koffer mee naar de werkplaats achter de winkel.

‘Dat lukt ons nooit!’ fluistert Anna.

‘Tuurlijk wel, let maar op.’

Saïd pakt een lange spijker en een hamer.

‘Eh... dat zou ik niet doen...’ zegt Anna.

Maar ze is te laat. Saïd heeft de spijker al in het wielkje geslagen.

Door de harde klap is er een grote barst in verschenen.

‘Dat bedoel ik nou!’ roept Anna. ‘Geef maar hier.’ Ze grist het gebarsten wielkje uit Saïds handen en doet een beschermkap voor haar gezicht. Die beschermt tegen hitte en vonken tijdens het repareren. Ook trekt ze grote werkhandschoenen aan.

Dan houdt ze een hete soldeerbout tegen het plastic wielkje.

‘Zie je, dit is beter,’ zegt ze.

De barst verdwijnt en het lijkt even goed te gaan. Maar de bout is zo heet dat het wielkje begint te smelten, als een waterijsje in de warme zon. Op de werkbank vormen zich donkere vlekken.

‘Stop!’ gilt Saïd. Maar het is al te laat.

‘O o,’ zegt Anna zacht.

Er is niet veel van het wielkje over.

‘Kijk nou wat je hebt gedaan!’ roept Saïd. ‘Nu is het helemaal kapot.’

‘Ik? Jij, bedoel je,’ zegt Anna boos.

‘Nietes,’ sputtert Saïd tegen.

‘En nu?’ vraagt Anna.

Saïd haalt zijn schouders op en denkt na. ‘Wacht, ik heb een idee.’

‘Alweer?’ zegt Anna. Ze heeft er weinig vertrouwen in.

Saïd pakt het roze skateboard en houdt het voor Anna omhoog. ‘Zie jij wat ik zie?’

Anna bestudeert het skateboard. Dan ziet ze dat de wielmpjes op die van de koffer lijken. Alleen zijn ze roze, niet zwart. Maar ze zijn precies even groot.

‘Wat een goed idee!’ roept ze blij.

Ze gaan gauw aan de slag en schroeven niet een maar twee roze wielmpjes aan de koffer vast. Nu zijn er twee roze achterwielmpjes en twee zwarte voorwielmpjes. Dan is het ene roze wielpje niet zo alleen en is het net of het zo hoort.

Het past perfect.

Tringeling. Plotseling rinkelt de deurbel van de winkel.

‘Huh, hoe kan dat? De winkel was toch dicht?’ horen de kinderen Zonia roepen.

‘O nee, mijn papa en mama zijn terug,’ fluistert Saïd tegen Anna.

‘Wat zegt u? Repareren de kinderen uw koffer?’ vraagt Zonia aan de klant.

‘Saïïid... Annaaa...!’ roept Sameer vanuit de winkel.

Saïd en Anna lopen heel langzaam de winkel binnen. De koffer rolt in hetzelfde tempo achter hen aan.

‘Ik geloof dat jullie wat uit te leggen hebben,’ zegt Sameer. Hij kijkt streng.

‘Nou... ehm... eh...’ Saïd weet niet wat hij moet zeggen.

Aarzelend laat Anna de koffer zien.

De klant kijkt naar de twee roze wielen.

Saïd en Anna houden hun adem in. Ook Zonia en Sameer wachten in spanning. Hoe zal de zakenman reageren? Hij vindt het vast niet mooi.

De zakenman kijkt moeilijk. Maar ineens roept hij: ‘Fantastisch! Met die wielen herken ik mijn koffer meteen tussen alle andere.’ Hij pakt zijn koffer en beweegt hem heen en weer. ‘En hij rolt ook veel beter.’

Saïd en Anna halen opgelucht adem. Zonia en Sameer ook.

De zakenman geeft ze vijftien euro en verlaat de winkel.
'Hoe kwamen jullie nou aan die wielmpjes?' vraagt Sameer.
'Uit onze eigen winkel!' roept Saïd.
'Jullie hebben de koffer goed gemaakt, hoor,' zegt Zonia.
Saïd en Anna zijn verbaasd dat ze niet op hun kop krijgen. Trots geven ze elkaar een schouderklopje.

'Onze winkel heeft echt goede spullen, toch Saïd?' vraagt Anna.

Saïd knikt. 'Zeker weten,' antwoordt hij.

En zo spelen ze toch weer in hun eigen winkeltje.

Wie weet wat ze nog meer kunnen maken.

